

Jakob Wilms Nielsens prædiken 16. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Wilms Nielsen
Sognepræst

Dato

24. september 2023

Sted

Kvaglund Kirke, Esbjerg

Da jeg og min familie boede i Jerusalem, imens jeg var dansk præst i Israel. Da boede vi meget tæt på en arabisk landsby, og minareten med dens højtalere og de 5 daglige kald til bøn var en fast del af vores hverdag.

Efter en sommerferie i DK, var vi kommet tilbage til Jerusalem en uge inden skolen startede op igen for vores ældste datter.

I sommerferien skrider de normale rytmer gerne lidt og hun havde også fået lov at være oppe lidt længere end hun plejede.

Hun plejede måske at gå i seng kl. 20.00 men nu da det stadig var sommerferie en uge endnu så gik hun først i seng kl. 21.00.

Tilfældigvis så var lige præcis kl. 21.00 var også tidspunktet for en af de daglige kald til bøn fra minareten.

Og vores datter syntes det lød så uhyggeligt når de kaldte til bøn. Så hun lå længe og var bange og havde svært ved at falde i søvn.

Vi prøvede alt muligt.

Prøvede at tale til hendes fornuft. Det er ikke farligt, de kalder bare muslimerne til at bede. Du har jo hørt det tusindvis af gange i løbet af dagen.

Ikke noget af det hjalp.

Så efter en uge med lange aftner og frustrationer over at hun ikke kunne falde i søvn, så kom en af os i tanke om at vi jo kunne bede til Gud om at hun måtte

falde i søvn med det samme i aften....

Ja præsten i Jerusalem skulle først lige prøve alle de andre råd på internettet om hvordan man hjælper sit skolebarn til at falde i søvn før han kommer i tanke om at spørge Gud om hjælp.

Nå men vi bad så om aftenen i hendes aftenbøn. Gud hjælp at hun må falde i søvn med det samme i aften og ikke være bange for kaldet til bøn.

Og så skete miraklet. Hun faldt trygt i søvn og der var resten af vores tid i Israel ikke problemer med det igen.

Gud hører bøn, hvilket mirakel.

Så er der lige den lille detalje, at den aften hvor vi kom i tanke om at bede til Gud, det var aftenen før første skoledag.

Så fordi vores datter nu igen skulle tidligt op og i skole så blev hun lagt i seng til den vanlige tid kl. 20.00. Og der var altså ikke noget kald til bøn før en time senere hvor hun sov trygt.

Så faldt hun i søvn som et mirakel som følge af vores bøn til Gud? Eller er det den mere naturlige forklaring, at hun blev lagt i seng en time før så hun nåede at sove inden kaldet til bøn gik ud?

I teksten fra Lukasevangeliet som vi har hørt i dag gør Jesus også et mirakel. Da han og hans følge er på vej ind i en by, bliver der båret en død ung mand ud af byporten.

De er på vej ud til graven med ham. Men Jesus stopper dem, og Jesus taler direkte til den døde. Unge mand, rejs dig op.

Og han åbner sine øjne!!!!

Et mirakel.

Her er mindre plads til den naturlige forklaring. Vi kan godt prøve med skindød forklaringer, men det bliver måske lidt søgt.

Men hvorfor er det at vi helst skal have en naturlig forklaring på det tilsyneladende uforklarlige?

Jeg tror at noget af det handler om at vi er særligt i den vestlige verden er opflasket det man kunne kalde et mekanisk verdensbillede.

Det er sådan en årsags-virknings[-]forståelse, hvor vi, hvis vi forstår naturlovene, kan finde en naturlig årsag til alt hvad der sker.

Men jeg tror også at de er en anden mindst lige så god grund til at mirakler udfordrer os. Nemlig vores erfaring.

Hvor ofte har vi ikke drømt om et mirakel og det er udeblevet.

Måske kæmper [et] nært familiemedlem som [sic] med sygdom og vi håber på og beder måske endda om miraklet. Og det udebliver.

Eller vores erfaringer fra vores egne livskampe, hvor der ikke kommer en Jesus og tager os i hånden og fjerner forhindringerne og det som vi kæmper med.

Og hvis der endelig sker den forandring som vi havde bedt om, så er vi hurtige til at finde de naturlige forklaringer.

Så vi kan have det lidt stramt med mirakler både pga[.] vores mekaniske verdensbillede [sic], men også pga[.] vores erfaringer med de gange hvor miraklet måske udeblev.

Når jeg har begravelse så var der særligt en af bedemændene som ofte spurgte mig, sådan lidt med et glimt i øjet.

Nå. Er det guldfuglen i dag?

Guldfuglen var hans navn for en af de begravelsestaler som jeg ofte bruger, hvor jeg tager udgangspunkt i H.C. Andersens eventyr om Nattergalen.

Guldfuglen er den mekaniske nattergal som Kejseren i eventyret har fået sine folk til at fremstille.

Han var blevet træt af at vente på at den rigtige nattergal skulle dukke op og synge for ham.

Så han fik fremstillet en mekanisk nattergal, som han kunne trække op og sætte til at synge for sig når han havde lyst til at lytte til den.

Og så var den samtidigt meget flottere end den oprindelige nattergal.

Af guld og glimmer, men altså først og fremmest langt mere pålidelig.

Den kunne kejseren kontrollere, den havde han styr på.

Men da han så blev syg så mistede hans flotte mekaniske fugl noget af sin glans.

Det viste sig at den var god til at underholde ham, men at den ikke kunne bruges da han lå dødssyg i sin seng.

Da var det at den rigtige nattergal kom og sang for ham og det bragte ham tilbage til livet igen.

Vores mekaniske verdensbillede har givet os mange af de goder vi nyder godt af hver eneste dag.

Medicin, rindende vand i vores huse, frisk mad fra hele verden lige nede i supermarkedet. Og så mange andre ting.

Men når vi som kejseren sidder på livets kant foran det store mørke, så kommer vores mekaniske verdensbillede til kort.

Så er der kun tilbage at vente på miraklet. At der er en levende Gud på den anden side som står klar til at tage vores døde i hans kærlige hænder.

Så er der kun håbet om miraklet tilbage. At den lille sårbare skrøbelige nattergal også vil komme og synge for os.

Mirakler udfordrer vores mekaniske verdensbillede, men måske holder vi også selv lidt krampagtigt fast ved det verdensbillede fordi det er mere trygt for os.

Der er mere kontrol, når vi kan gennemskue og overskue årsag og virkning.

Vi har det bedst når vi selv kan kontrollere vores skæbne.

Selv kan bestemme hvornår vi vil sætte vores ”guldfugl” til at spille for os.

Det er sværere at være i at måtte vente på at den rigtige nattegeral dukker op med miraklet, for hvad nu hvis den ikke kommer.

Derefter **GIK** Jesus til en by, som hedder Nain.

Han gik...

Gud bevæger sig med 5 km/t.

Jeg ved ikke om det bare er mig, men har i [sic] nogensinde tænkt på.

Hvis Jesus kunne gøre en død mand levende, kunne han så ikke bare flyve rundt f.eks.

Eller sådan teleportere sig frem og tilbage.

Det ville da være langt mere effektivt. Så kunne han nå at helbrede mange flere og opvække langt flere mødres eneste søn.

Gud bevæger sig med 5 km/t. Han giver sig tid til at gå.

Vi kunne godt nogen [sic] gange tænke os at han havde lidt mere fart på.

At han var lidt hurtigere til at komme med den helbredelse, den udfrielse eller det svar på de problemer vi fra tid til anden finder os selv i.

Men Gud bevæger sig med 5 km/t.

Når vi tænker at han godt kunne være lidt hurtigere, eller måske lidt mere effektiv.

Når vi spørger hvorfor Jesus ikke bare kunne flyve, eller teleportere sig rundt til alle de syge,

Så minder vi måske lidt om kejseren i Nattergalen.

Hvis Gud bare var lidt hurtigere, lidt mere effektiv, så kunne vi lidt bedre regne med ham.

Men Gud er ikke nogen Guldfugl. Han er fri. Han lader sig ikke kontrollere.

Han bevæger sig med 5 km/t, og han inviterer os til lige som skaren i dag, at følge ham.

Og når vi følger ham. Lærer hans tempo at kende, så ender det måske også en gang imellem, med 5 km/t med [sic] at vi står foran en tom bære.

Hvor Jesus lige har gjort miraklet. Ikke til vores tid, måske ikke på den måde vi havde forestillet os det. Men til hans tid og på hans måde.

Søndagen i dag kaldes nogen [sic] gange lille påske, eller efterårets påskefejring.

Opvækkelsen af enkens eneste søn peger frem imod en anden eneste søn, som også døde, men som opstod igen på den tredje dag.

Det store mirakel som vi må klamre os til når alle andre mirakler udebliver.

At han opstod, helt fysisk, at livet igen gennemstrømmede hans stendøde krop, og at han gik lyslevende ud af graven, ud i haven, og at den sejr over døden er det helt store mirakel,

Det mirakel, som har banet vejen for alle os andre,

så at vi også, med 5 km/t, uanset til sidst vil nå frem til et lignende mirakel, når vi må tage hans hånd og gå igennem dødens mørke og kulde. Ud til nyt liv

sammen med ham på den anden side.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

16. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-wilms-nielsens-praediken-16-sondag-efter-trinitatis>